

[Hans Pinstrup.]

Mon denne Bedømmelse af Udsigterne for Landbruget er uforstandig? Mig forekommer den at være i høj Grad realitetsbestemt.

Endelig udtalte Hr. Hauch:

„Lad os staa sammen i Kravet om, at vore Produktionsmuligheder udnyttes. Lad os staa sammen i Kravet om skattemæssig Retfærdighed. Lad os staa sammen i Kravet om valutamæssig Retfærdighed. Lad os staa sammen om at være vor Frihed og Selvbestemmelsesret i Bedrift og Produktion, og lad os staa sammen i Arbejdet for Dygtiggørelse af den Ungdom, der skal tage Arven op og viderføre det faglige Arbejde og det produktionsmæssige Samarbejde, som vort Slægtled har udført.“

Er det maaske hoven Storagrartale at forlange Produktionsmulighederne og Afsetningsmulighederne udnyttet, det, der er Betingelsen for Oprettelsen af nye Hjem paa den danske Jord, et Livsspørgsmaal ikke mindst for Husmandshjemmene? Naar man har høstet tilstrækkelige Erfaringer, skal man nok komme til at erkende, at disse Spørgsmaal tillige er afgørende for Løsningen af Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Er det maaske Storagrartale at forlange skattemæssig og valutamæssig Retfærdighed, at paatale den Uret, der her øves mod samtlige danske Landbohjem og gennem dem videre ud til alle Landdistrikternes næringsdrivende, saa sandt som de Midler, der undrages Landbruget som Mindreindtægt, undrages igen handlende, Haandværkere, hele Landbefolkningen, ogsaa Arbejderne som en Mindreindtægt?

Selv om det ærede Medlem ikke forstaar det ud fra sin store Skrivebordsvisdom, er det ikke Storagrartale, men sund og jævn Bondetale at paakalde Sammenhold og Værn om Frihed og Selvbestemmelsesret i Bedrift og Produktion og Sammenhold om Arbejdet for Dygtiggørelse af den Ungdom, der skal viderføre Landbrugets faglige og produktionsmæssige Samarbejde til Gavn ogsaa for det ærede Medlem og hele Samfundet, fordi disse to Spørgsmaal er Livsnerven, der trods de vanskelige Forhold i disse Aar har baaret Landbrugsproduktionen.

At Talen Afsnit for Afsnit var bilagt med Bevis for den Uret, som det ærede Medlem og hans Parti skattemæssigt, erhvervsmæssigt, valutamæssigt har øvet mod Landbruget, gør ikke Talen ringere. Jyske Landbrugere kan tage det ærede Medlems Raseri som Udtryk for, at det har været en klog og velunderbygget Tale, hvis Kends-

gerninger det ærede Medlem overhovedet ikke med et Ord har søgt at rokke ved. Det manglede blot, at Landbruget ikke længere maatte nævne Tingene, som de er, for ikke derved at forskertse Magthavernes Velvilje, ganske som da de i sin Tid stod over for Naadigherren.

Det ærede Medlem bedømmer Forholdene fuldkommen forkert. „Nordjysk Tidende“s Anvisning, som det ærede Medlem læste op og glædede sig over, om, at Landbrugere skulde acceptere de socialistiske økonomiske Grundsynspunkter og vende sig til Stauning med fremstrakte Hænder, følger danske Landbrugere ikke. Ikke mindst i en vanskelig Tid er Samarbejde rigtigt og ønskeligt. Der er fra Regeringens Side talt om Samarbejde, men Statsministeren har aldrig i Gerning vist, at der er Alvor bag Ordene. Der er Ting, Landbruget ikke kan gaa med til. Det kan ikke give Afkald paa sin Frihed og Selvbestemmelsesret i Bedrift og Produktion. Det kan ikke stiltiende lade sig skubbe til Side og trykke ned i økonomisk Afhængighed og Usselhed. Vil man Samarbejde og mener det alvorligt, da maa Hensyn tages til Spørgsmaalene, som de er rejst af „Foreningen af jyske Landboforeninger“. Paa intet Punkt overskrider disse Spørgsmaal, hvad der vilde være retsindig Lovgivning.

Vi ser Følgerne af den førte Politik gennem Forskydningen, indtægtsmæssigt, kapitalmæssigt og befolkningsmæssigt, fra Landdistrikterne og til Storbyerne. Jeg staar her med Statistiske Efterretninger fra 12. August i Aar, hvori findes en Fortegnelse over Befolkningens Vandringer, der viser, at i Aaret 1936 gik Befolkningstallet i Landdistrikterne tilbage med 21 963 og i Storbyerne tilsvarende frem. En Bevægelse, der fortsættes, saa alene i Januar Kvartal i Aar yderligere 3 117 Personer er flyttet fra Landdistrikterne til Storbyerne. Det var ingen Skade til, om det ærede Medlem tænkte lidt over denne Udvikling og dens Forbindelse med Storbyernes store Arbejdsløshedsspørgsmaal, med alt, hvad der gennem Arbejdsløshed lægges øde af Menneskeliv og Menneskemuligheder, samt over Aarsagerne til denne Flugt fra Land til By.

Kunde det ærede Medlem og Regeringen frigøre sig for doktrinaire Fagforeningsteorier og foretage en fordomsfri Undersøgelse af Spørgsmaalene, da banedes vel Vejen til Forstaaelse og Samarbejde. Men paa Regeringens og Fagforeningernes Diktat bygges intet Samarbejde, og derfor passer Betegnelsen hoven og uforstandig paa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs